

Sygn. akt VIII AKa 136/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2024 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Przemysław W. Radzik (spr.)

Sędziowie: SA Przemysław Filipkowski

SA Sławomir Machnio

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Katarzyna Rucińska

przy udziale prokuratora: Krzysztofa Kalinowskiego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 marca 2024 r. w W.

sprawy z wniosku A. K. przeciwko Skarbowi Państwa o odszkodowanie za szkodę i zadośćuczynienie za krzywdę, wynikłe z niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania w sprawie sygn. akt III K 1109/16 Sądu Rejonowego dla W. P.w W.

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawczyni

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie

z 3 listopada 2022 r. sygn. akt V Ko 301/19

I. utrzymuje w mocy wyrok w zaskarżonej części;

II. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VIII AKa 136/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyroki Sądu Okręgowego Warszawa- Praga w Warszawie z 3 listopada 2022 r., sygn. akt V Ko 301/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny – pełnomocnik wnioskodawcy

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść
na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do wysokości zasądzanego zadośćuczynienia i odszkodowania za krzywdę i szkodę wynikłe z internowania

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
X	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
X	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

	uchylenie	X	Zmiana
--	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**2.1. Ustalenie faktów**

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Nie dotyczy		
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		Nie dotyczy			

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Nie dotyczy	

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów
--

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	Nie dotyczy	

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1. 2.	Mającej wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia obraży przepisów postępowania tj. art. 552 § 1 i 4 kpk w zw. z art. 440 w zw. z art. 445 § 1 i 2 kc w zw. z art. 448 kc poprzez nieprawidłowe przyjęcie, iż kwota 50 000 zł jest odpowiednią sumą zadośćuczynienia dla rekompensaty krzywdy wyrządzonej Wnioskodawczyni w całokształcie okoliczności sprawy, w tym, iż Wnioskodawczyni trafiła do aresztu śledczego podejrzana o dwa czyny, każdy o bardzo wysokim ciężarze gatunkowym, zgromadzony materiał dowodowy w sprawie Sądu Rejonowego dla W.- P. w W. o sygn. akt III K 1109/16 budził poważne wątpliwości co do winy Wnioskodawczyni, okres izolacji, długotrwała rozłąka z rodziną, w tym jedynym synem - ponad 14 miesięcy, wpływ izolacji na relacje Wnioskodawczyni z bliskimi, odsunięcie się części znajomych od Wnioskodawczyni, długość trwania toczącego się postępowania karnego w jej sprawie, a także wpływ tymczasowego	# nieniasadny # nieniasadny

aresztowania na psychikę oraz zdrowie Wnioskodawczynie, całości krzywd i cierpień doznanych przez Wnioskodawczynię mających długotrwały wpływ na życie Wnioskodawczynie z tytułu niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania – przemawiają za zasądzeniem kwoty zadośćuczynienia w wyższej wysokości, wskazanej przez Wnioskodawczynię;

- mającej wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia obrazy przepisów postępowania tj. art.7 kpk w zw. z art. 410 kpk, polegającą na dokonaniu przez Sąd I instancji dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, w tym wyjaśnień Wnioskodawczynie w zakresie **rozłuki z jedynym synem, która trwała od 6 maja 2016 roku do dnia 18 lipca 2017 roku** co skutkowało niewłaściwą oceną rozmiaru krzywd poniesionych przez Wnioskodawczynię i przyjęciem, iż kwota zadośćuczynienia w wysokości 50 000 zł czyni zadość krzywdzie w związku z niesłusznym tymczasowym aresztowaniem

Powyższe uchybienie procesowe doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych mającego istotny wpływ na treść Wyroku polegającego na:

- wadliwym uznaniu przez Sąd I instancji, iż wszelkie kryteria godziwego zadośćuczynienia dla wnioskodawcy z tytułu niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania spełnia kwota 50 000 złotych, podczas gdy mając na uwadze całokształt okoliczności sprawy, zgromadzony w sprawie materiału dowodowego oraz wpływ tymczasowego aresztowania na

	<p>życie i zdrowie Wnioskodawczyni uznać należy, iż kwota ta jest niewspółmierna do doznanej krzywdy i należy uznać ją za zbyt niską, aby uczynić zadość krzywdom doznany przez Wnioskodawczynię.</p> <p>Obrazy przepisów prawa materialnego tj. art. 445 kc w zw. z art. 481 § 1 i 2 kc poprzez ich niezastosowanie w stanie faktycznym sprawy, ze skutkiem zasądzenia na rzecz wnioskodawcy odsetek przyznanych jej kwot tytułem zadośćuczynienia i odszkodowania od dnia uprawomocnienia się wyroku, podczas gdy odsetki należą się wierzycielowi wówczas, gdy dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia w terminie, natomiast jeżeli termin spełnienia świadczenia nie wynika z treści a ni właściwości zobowiązania, to zobowiązanie ma charakter bezterminowy, a o jego przekształceniu w zobowiązanie terminowe decyduje wierzyciel, wzywając dłużnika do spełnienia świadczenia w określonym rozmiarze, wobec tego zobowiązany do zapłaty zadośćuczynienia powinien spełnić swoje świadczenia na rzecz poszkodowanego niezwłocznie po otrzymaniu od niego stosownego wezwania (względnie pozwu/ wniosku).</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Obraza przepisów postępowania, jako tak zwana względna przyczyna odwoławcza, to naruszenie norm procesowych w toku postępowania i w samym orzeczeniu przez zaniechanie</p>		

przez sąd orzekający określonych nakazów przewidzianych w procedurze np. nieprzeprowadzenie wszystkich niezbędnych, a możliwych dowodów, działanie sprzeczne z określonymi normami określającymi zakazy danego działania i wreszcie naruszenie przepisów dotyczących samego orzekania, wyrażających się przykładów w sprzeczności między wyrokiem a jego uzasadnieniem. Zmiana lub uchylenie orzeczenia z uwagi na naruszenie przepisów postępowania może nastąpić nie przy każdej takiej obrazie, a jedynie wówczas, gdy obraza ta mogła mieć wpływ na treść orzeczenia konkretnego przypadku. W odniesieniu do zdefiniowanych ogólnych zasad prawa procesowego mają zastosowanie wynikające z orzecznictwa reguły interpretacyjne, z których wynika, że wyrażone w art. 2 kpk i art. 4 kpk zasady prawdy obiektywnej oraz obiektywizmu oraz nie mogą stanowić samodzielnych podstaw zarzutów apelacyjnych, gdyż żaden z tych przepisów nie reguluje przebiegu procesu karnego (SN III KK 461/06, II KK 275/07). Z przeciwnych powodów, podstawę zarzutów mogą stanowić naruszenia zasad domniemania niewinności i zakazu tłumaczenia nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego (art. 5 § 1 i 2 kpk) oraz swobodnej oceny dowodów (art.7 kpk). Przy podkreśleniu, że jakkolwiek w polskim procesie karnym ustawodawca dopuścił możliwość dowolnego formułowania zarzutów apelacyjnych, to jednocześnie wypracowano zasady, że każdy z podnoszonych zarzutów powinien dotyczyć innego uchybienia w myśl reguły jedno uchybienie – jeden zarzut, natomiast jedno uchybienie nie może stanowić

podstawy ferowania wielu zarzutów, nawet gdy uchybienie dotyczy innych kwestii zawartych w zaskarżonym wyroku. Skarżący, zwłaszcza profesjonalny prawnik, powinien odróżniać uchybienie od jego następstw, gdyż te ostatnie nie mogą stanowić podstaw zarzutów apelacyjnych.

Opisane wyżej zarzut nie był zasadny. Poza przypadkami wskazanymi w art. 552 § 1 kpk, zgodnie z art § 4 kpk tego artykułu, odszkodowanie i zadośćuczynienie przysługuje również w wypadku niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania. Dokonując koniecznego uporządkowania, należy podnieść, że przy braku okoliczności z art. 439 i 440 kpk, zakreślone treścią zarzutów środka odwoławczego granice rozpoznania sądu odwoławczego zostały zawężone do kwestii okoliczności determinujących wysokość zadośćuczynienia za krzywdę, stanowiącą następstwo oczywiście niesłusznego tymczasowego aresztowania wnioskodawczyni w okresie od dnia 6 maja 2016 r. do dnia 9 czerwca 2016 r. w sprawie III K 1109/16 Sądu Rejonowego dla W. - P. w W..

Z samej już treści art. 552 § 1 i 4 kpk wynika, że w żadnej mierze i stopniu Sąd Okręgowy nie naruszył tego przepisu, albowiem zasadnie przyjął, że tymczasowe aresztowanie A. K. miało niewątpliwie niesłuszny charakter, co obszernie i przekonująco wykazał w uzasadnieniu. Sąd I instancji nie obraział również art. 7 kpk. Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych wynika, że dla skuteczności zarzutu obraży art. 7 kpk konieczne jest

wykazanie przez skarżącego jakich konkretnie uchybień w procesie oceny poszczególnych dowodów dopuścił się Sąd meriti. Mający wpływ na treść wyroku zarzut obrazy art. 7 kpk nie może sprowadzać się tylko do tego, że autor apelacji zakwestionuje sposób oceny określonych dowodów tylko dlatego, że wynik tej oceny nie jest korzystny dla strony skarżącej. Dotyczy to również zarzutu obrazy art. 410 kpk, zgodnie z którym podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Wbrew stanowisku pełnomocnika wnioskodawczyni ani zarzuty apelacji, ani uzasadnienie środka odwoławczego ani przede wszystkim lektura akt sprawy nie pozwoliła na przyjęcie za miarodajne stanowiska, że określając wysokość zadośćuczynienia za krzywdę wynikłą z tymczasowego aresztowania wnioskodawczyni, Sąd Okręgowy pominął, nie uwzględnił czy też nie nadał właściwego znaczenia jakiegokolwiek okoliczności faktycznej związanej z tym niewątpliwie niesłusznym pozbawieniem wolności. Przeciwnie, uzasadniając wydane rozstrzygnięcie, Sąd I Instancji w detaliczny sposób wymienił i ocenił okoliczności określające skalę doznanej przez A. K. z tego powodu i w tym zakresie krzywdy. Tymczasem, ferując zarzuty mającej wpływ na treść zaskarżonego wyroku obrazy przepisów postępowania, w tym przede wszystkim art. 7 i 410 kpk, skarżący w zwodniczy sposób poszerzył okoliczności wpływające na wysokość zadośćuczynienia za krzywdę wynikające z trwającego 34 dni niesłusznego pozbawienia wolności na okoliczności związane z długością postępowania karnego.

Z kolei, obraza prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu lub niezastosowaniu w orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. Reguła ta potwierdzona praktyką orzecniczą (SN III KK 45/21) oznacza, że w sytuacji gdy przyjęta kwalifikacja czynu odpowiada dokonany przez sąd orzekający ustaleniom faktycznym stawiany orzeczeniu zarzut obrazy prawa materialnego jest bezzasadny. Pojęcie prawa materialnego odnosi się zarówno do przepisów karnych jak i innych gałęzi prawa np. prawa cywilnego, a zarzut jego naruszenia (obrazy) może dotyczyć wadliwej oceny okoliczności determinujących przypisanie odpowiedzialności karnej w zakresie zawinienia, społecznej szkodliwości, bezprawności i innych składowych przestępstwa albo dotyczyć kwalifikacji prawnej i powiązanych z nią kwestii dotyczących zastosowania lub niezastosowania określonych konstrukcji prawnych w postaci np. recydywy, czynu ciągłego, ciągu przestępstw i innych np. odsetek.

W takim znaczeniu zasadnym nie okazał drugi z zarzutów apelacji. Odwołując się do utrwalonego praktyką orzecznictwa Sądu Najwyższego, Sąd Okręgowy zasadnie przyjął, że wymagalność roszczenia z tytułu zadośćuczynienia za krzywdę wynikłą z niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania następuje z chwilą uprawomocnienia się wyroku i moment ten aż do dnia zapłaty określa zakres należnych wierzycielowi odsetek ustawowych. Stąd, nie dzielając prezentowanego przez skarżącego

intelektualnie ciekawego stanowiska w tym zakresie, Sąd Apelacyjny nie uwzględnił zarzutu obrazy przepisów prawa materialnego.	
Wniosek	
O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyznanie zadośćuczynienia za niesłuszne tymczasowe aresztowanie wobec pokrzywdzonej A. K. dalszej kwoty 550 000 zł od dnia doręczenia wniosku do dnia zapłaty zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy.	X Niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Powody uznania wniosku za niezasadny wskazano przy ocenie zarzutów środka odwoławczego oraz w pkt 5.1	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
	Nie dotyczy
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Nie dotyczy	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot utrzymania w mocy

<p>W pkt 1 wyrok sądu okręgowego utrzymany został w mocy w zaskarżonej części .</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Nie może budzić wątpliwości, że zadośćuczynienie jakkolwiek zawiera cechy kompensacyjne, to jednak jego wysokość musi być utrzymana w rozsądnych granicach odpowiadających aktualnym warunkom życia i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Kwota zadośćuczynienia nie może być nadmierna w stosunku do krzywdy i nie może być źródłem nieuzasadnionej korzyści majątkowej. Przyznając odpowiednią kwotę z tego tytułu sąd powinien opierać się na rzetelnych i zindywidualizowanych kryteriach, mających oparcie w przeprowadzonych dowodach. Uszczegóławiając te stwierdzenia, należy podkreślić że ustalenie adekwatnej kwoty zadośćuczynienia wymaga uwzględnienia skutków orzeczenia dla dobrego imienia wnioskodawcy, pozycji w środowisku, jej cierpienie fizycznych i negatywnych przeżyć psychicznych, konsekwencji w sferze zawodowej, rodzinnej, czy zdrowotnej. O zasadności ocen w tym zakresie nie decyduje tylko czasokres pozbawienia wolności, ale przede wszystkim towarzyszące temu stanowi okoliczności faktyczne, które w zależności od ich indywidualnego charakteru, negatywne przeżycia i skutki oczywiście niesłusznego pozbawienia wolności potęgują, bądź łagodzą. Dlatego, sama kwota w przeliczeniu na jeden dzień zatrzymania może być zadośćuczynieniem adekwatnym w jednym wypadku, a zbyt wygórowanym, czy też niedostatecznym w innych. Nie istnieją żadne normatywne "stawki dzienne" zadośćuczynienia z tego tytułu. Każdorazowo wymaga to uwzględnienia indywidualnych okoliczności konkretnego przypadku (wyrok SA w Warszawie z 24 czerwca 2020 r. sygn. II Aka 188/19. LEX nr 3054144). Wskazana wyżej przesłanka "przeciętnej stopy życiowej społeczeństwa" ma charakter uzupełniający tak by ograniczać wysokość zadośćuczynienia, aby jego przyznanie nie prowadziło do wzbogacenia osoby uprawnionej, nie może jednak pozbawiać zadośćuczynienia jego zasadniczej funkcji kompensacyjnej i eliminować innych czynników kształtujących jego rozmiar. Rolą zadośćuczynienia jest bowiem złagodzenie doznanej, niewymiernej krzywdy poprzez wypłacenie nie nadmiernej, lecz sumy w stosunku do niej odpowiedniej. Ustalenie jej wysokości powinno być dokonane w ramach rozsądnych granic,</p>	

odpowiadających aktualnym warunkom i sytuacji majątkowej społeczeństwa, przy uwzględnieniu jednak, że wysokość zadośćuczynienia musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość (tak: wyrok SA w Warszawie z 2 października 2019 r. sygn. II AKA 408/18).

W tym znaczeniu niezasadny okazał się wniosek apelacji ferujący żądanie przyznania wnioskodawcy dodatkowej kwoty 550 000 złotych zadośćuczynienia. Zdaniem Sądu Apelacyjnego tego rodzaju kwota w rażący sposób przekracza rozmiary krzywdy wnioskodawczyni oraz prowadzi do jej oczywiście bezpodstawnego wzbogacenia, tym bardziej jeżeli zważyć, że Sąd Okręgowy należycie ocenił okoliczności określające skalę doznanej przez A. K. krzywdy z powodu niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania, a tym z zachowaniem reguł art. 7 kpk, respektując przywołane orzecznictwo w prawidłowy, adekwatny i przede wszystkim sprawiedliwy sposób określił wysokość zadośćuczynienia na kwotę 50 000 złotych.

5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

Przedmiot i zakres zmiany

Nie dotyczy

Zwięźle o powodach zmiany

Nie dotyczy

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji

5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia

Nie dotyczy

art. 439 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia

Nie dotyczy

	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy		
.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Nie dotyczy		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
--------------------------------	-------------------------

II.	Kierując treścią art. 554 § 4 kpk wydatkami poniesionymi w postępowaniu obciążono Skarb Państwa.
-----	--

7. PODPIS
Przemysław W. Radzik
Sławomir Machnio Przemysław Filipkowski

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnik wnioskodawcy		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 3 listopada 2023 roku, sygn. akt V Ko 301/21		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części, w jakiej oddalono wniosek	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do wysokości zasądzzonego zadośćuczynienia i odszkodowania	za	

	krzywdę i szkodę wynikłe z internowania	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana